

Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o stečaju**Član 1**

U Zakonu o stečaju ("Sl. list CG", br. 1/11 i 53/16) u članu 13 stav 1 riječi "bilo kojim sredstvom izvršenja" se brišu.

Član 2

U članu 14 stav 1 mijenja se i glasi:

"Stečajni postupak sprovodi Privredni sud Crne Gore."

Član 3

U članu 16 poslije stava 2 dodaje se novi stav koji glasi:

"Kada povjerilac ili drugi učesnik u postupku imaju punomoćnika, dužni su o tome obavijestiti stečajnog upravnika i istom dostaviti punomoćje za zastupanje"

Dosadašnji stavovi 3 i 4, postaju stavovi 4 i 5.

Član 4

U članu 17 stav 1 riječi "istekom osmog dana od dana" zamjenjuju se riječima "danom".

Član 5

U članu 20 stav 1 mijenja se i glasi:

"Stečajni dužnik, povjerilac ili lice koje ima pravni interes može da podnese sudu prigovor na radnju koju je stečajni upravnik dužan da izvrši shodno ovom zakonu ili da podnese zahtjev za prinudno izvršenje radnje koju je na osnovu ovog zakona trebao da preduzme, a nije preduzeo"

Član 6

U članu 23 stav 1 poslije tačke 3 dodaje se nova tačka koja glasi:

"3a) razrješava člana odbora povjerilaca"

Član 7

U članu 24, stav 2 se briše.

Član 8

Član 25 mijenja se i glasi:

„Za stečajnog upravnika može biti imenovano lice:

- koje je crnogorski državljanin;
- koje ima opštu i zdravstvenu sposobnost;
- koje ima visoko obrazovanje VII1 nivo kvalifikacije obrazovanja;
- koje ima najmanje pet godina radnog iskustva sa visokim obrazovanjem;
- koje ima položen stručni ispit za stečajnog upravnika;
- koje se nalazi na listi stečajnih upravnika;

- koje nije osuđivano za krivično djelo koje ga čini nedostojnim za obavljanje poslova stečajnog upravnika;
- protiv koga se ne vodi krivični postupak za krivično djelo za koje se gonjenje preduzima po službenoj dužnosti;
- kome nije izrečena mjera bezbjednosti zabrana obavljanja poziva, djelatnosti i dužnosti.

Član 9

Poslije člana 25 dodaje se 11 novih članova koji glase:

Stručni ispit za stečajnog upravnika „Član 25a

Stručni ispit za stečajnog upravnika iz člana 25 stav 1 alineja 5 ovog zakona polaže se pred komisijom za polaganje ispita (u daljem tekstu: Komisija) koju rješenjem obrazuje ministar nadležan za poslove pravosuđa (u daljem tekstu: ministar).

Komisija iz stava 1 ovog člana ima predsjednika i četiri člana.

Predsjednik i članovi komisije imaju zamjenike.

Predsjednik, članovi komisije i njihovi zamjenici imenuju se iz reda istaknutih stručnjaka iz odgovarajućih oblasti, na vrijeme od 2 godine i mogu biti ponovo imenovani.

Rješenjem o obrazovanju Komisije određuje se koje će predmete ispitivati predsjednik i pojedini članovi Komisije.

Rješenjem iz stava 5 ovog člana, imenuje se i sekretar Komisije.

Predsjedniku, članovima Komisije, njihovim zamjenicima i sekretaru pripada nagrada za rad u Komisiji u visini koju rješenjem utvrđuje ministar.

Troškove polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika iz člana 25 stav 1 alineja 5 ovog zakona snosi kandidat.

Visinu troškova polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika iz člana 25 stav 1 alineja 5 ovog zakona utvrđuje ministar.

Program, uslove i način polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika iz člana 25 stav 1 alineja 5 ovog zakona i postupak upisivanja i brisanja sa liste stečajnih upravnika utvrđuje propisom ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa (u daljem tekstu: Ministarstvo pravde).

Licenca „Član 25b

Licu koje ispunjava uslove iz člana 25 ovog zakona izdaje se licenca za rad (u daljem tekstu: licenca).

Licencu izdaje Ministarstvo pravde za vrijeme od pet godina i može se produžiti za isti period u skladu sa ovim zakonom.

Obrazac licence propisuje Ministarstvo pravde.

Izdavanje licence Član 25v

Zahtjev za izdavanje licence sa dokazima o ispunjavanju uslova iz člana 25 ovog zakona, podnosi se Ministarstvu pravde.

Ministarstvo pravde utvrđuje da li podnosilac zahtjeva iz stava 1 ovog člana ispunjava uslove za izdavanje licence.

O zahtjevu iz stava 1 ovog člana, Ministarstvo pravde odlučuje u roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva.

Produženje licence

Član 25g

Zahtjev za produženje licence, stečajni upravnik podnosi Ministarstvu pravde najkasnije tri mjeseca prije isteka roka važenja licence.

Uz zahtjev iz stava 1 ovog člana, stečajni upravnik mora dostaviti uvjerenje o zdravstvenoj i poslovnoj sposobnosti, uvjerenje nadležnog suda da se protiv njega ne vodi krivični postupak za kirivično djelo za koje se gonjenje preduzima po službenoj dužnosti, podatke o obukama i seminarima koje je pohađao u prethodnom petogodišnjem periodu na teme iz oblasti stečaja, kao i podatke o broju postupaka u kojima je odbio da postupa kao stečajni upravnik u prethodnom petogodišnjem periodu i razloge odbijanja.

Prilikom produženja licence, podaci iz člana 25 stav 1 al. 7 i 9 ovog zakona utvrđuju se na osnovu službenih evidencija nadležnih organa, a stečajni upravnik polaže ispit provjere znanja iz oblasti stečaja (u daljem tekstu: Ispit provjere znanja).

O zahtjevu iz stava 1 ovog člana, Ministarstvo pravde odlučuje u roku od 15 dana od dana okončanja Ispita provjere znanja.

Prilikom odlučivanja o produženju licence, cijeni se:

- mišljenje stečajnog odjeljenja Privrednog suda Crne Gore;
- pohađanje obuka i seminara na teme iz oblasti stečaja; i
- broj postupaka u kojima je kandidat odbio da postupa kao stečajni upravnik i razlozi odbijanja.

Provjera znanja

Član 25d

Ispit provjere znanja iz člana 25g stav 3 polaže se pred komisijom za provjeru znanja koju rješenjem obrazuje ministar.

Komisija za provjeru znanja ima predsjednika i dva člana.

Predsjednik i članovi Komisije za provjeru znanja imaju zamjenike.

Predsjednik, članovi Komisije za provjeru znanja i njihovi zamjenici imenuju se na vrijeme od 2 godine i mogu biti ponovo imenovani.

Rješenjem o obrazovanju Komisije za provjeru znanja određuje se koje će predmete ispitivati predsjednik i pojedini članovi Komisije.

Rješenjem iz stava 4 ovog člana, imenuje se i sekretar Komisije za provjeru znanja.

Predsjedniku, članovima Komisije za provjeru znanja, njihovim zamjenicima i sekretaru pripada nagrada za rad u Komisiji za provjeru znanja u visini koju rješenjem utvrđuje ministar.

Troškove polaganja Ispita provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona snosi stečajni upravnik.

Visinu troškova polaganja Ispita provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona utvrđuje ministar.

Program, uslove i način polaganja Ispita provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona utvrđuje propisom Ministarstvo pravde.

Odbijanje zahtjeva za izdavanje i produženje licence

Član 25đ

U slučaju da podnosilac zahtjeva ne ispunjava uslove iz člana 25 ovog zakona, Ministarstvo pravde će donijeti odluku o odbijanju zahtjeva za izdavanje licence.

Ministarstvo pravde će odbiti zahtjev za produženje licence ako stečajni upravnik ne položi Ispit provjere znanja.

Ministarstvo pravde može odbiti zahtjev za produženje licence i u slučaju ako stečajni upravnik položi Ispit provjere znanja, ako:

- utvrdi da je stečajni upravnik prestao da ispunjava uslove iz člana 25 ovog zakona;

- stečajno odjeljenje Privrednog sud Crne Gore da negativno mišljenje o radu podnosioca zahtjeva u predmetima u kojima je postupao kao stečajni upravnik;
- podnosilac zahtjeva nije pohađao obuke na teme koje se odnose na stečaj, bez opravdanog razloga; ili
- je podnosilac zahtjeva više puta odbio da postupa kao stečajni upravnik bez opravdanog razloga.

Prestanak važenja licence Član 25e

Licenca prestaje da važi:

- istekom vremena za koje je izdata;
 - na zahtjev Privrednog suda;
 - na zahtjev stečajnog upravnika;
 - ako se utvrdi da prilikom izdavanja licence, stečajni upravnik nije ispunjavao uslove iz člana 25 ovog zakona;
 - ako se utvrdi da stečajni upravnik prestane da ispunjava uslove iz člana 25 ovog zakona;
 - ako se utvrdi da stečajni upravnik ne izvršava obaveze propisane ovim zakonom.
- U slučajevima iz stava 1 al. 2, 3, 4 i 5 ovog člana, odlučuje Ministarstvo pravde.

Podnošenje zahtjeva i inicijative za prestanak važenja licence Član 25ž

Zahtjev iz člana 25e stav 1 alineja 2 ovog zakona stečajni upravnik podnosi Ministarstvu pravde.

U slučaju iz člana 25e stav 1 al. 3, 4 i 5 ovog zakona, inicijativu za utvrđivanje prestanka važenja licence može da podnese državni tužilac, sudija, stranka u postupku ili drugo zainteresovano lice.

Obrazložena inicijativa, iz stava 2 ovog člana, podnosi se Ministarstvu pravde.

Upravno-sudska zaštita Član 25z

Odluka kojom se odbija zahtjev za izdavanje, odnosno produženje licence i odluka kojom se utvrđuje da prestaje da važi licenca je konačna i protiv nje se može pokrenuti upravni spor.

Lista stečajnih upravnika Član 25i

Ministarstvo pravde utvrđuje listu stečajnih upravnika i dostavlja je Privrednom sudu Crne Gore.

Lista stečajnih upravnika iz stava 1 ovog člana može se dopunjavati.

Lista stečajnih upravnika iz stava 1 ovog člana sadrži podatke o imenu i prezimenu, zaposlenju, adresi, broju telefona i e-mail adresi stečajnog upravnika.

Stečajni upravnik je dužan da obavijesti Ministarstvo pravde o promjeni podataka iz stava 2 ovog člana.

Upis i brisanje sa liste stečajnih upravnika Član 25j

Stečajni upravnik koji je dobio licencu upisuje se u listu stečajnih upravnika odmah nakon izdavanja licence.

Stečajni upravnik kome je prestala da važi licenca saglasno članu 25e ovog zakona, briše se sa liste stečajnih upravnika odmah nakon prestanka važenja licence.

Lista stečajnih upravnika objavljuje se na internet stranici Ministarstva pravde i redovno se ažurira.“

Član 10

U članu 26 stav 1 tačka 1 briše se.

Član 11

Čl. 27 i 28 brišu se.

Član 12

U članu 29 poslije stava 1 dodaju se tri nova stava koji glase:

„Stečajni upravnik se imenuje po redosljedu sa liste stečajnih upravnika.

Izuzetno od stava 2 ovog člana, ako sud smatra da stečajni upravnik koji bi bio imenovan u skladu sa stavom 2 ovog člana ne raspolaže potrebnom stručnošću i poslovnim iskustvom potrebnim za vođenje konkretnog stečajnog postupka, može imenovati drugog stečajnog upravnika koji se nalazi na listi stečajnih upravnika.

U slučaju iz stava 3 ovog člana, sud je dužan da u odluci o imenovanju stečajnog upravnika obrazloži razloge zbog kojih smatra da stečajni upravnik koji bi bio imenovan u skladu sa stavom 2 ovog člana ne raspolaže potrebnom stručnošću i poslovnim iskustvom potrebnim za vođenje konkretnog stečajnog postupka.“

Dosadašnji st. 2 i 3 postaju st. 5 i 6.

Član 13

U članu 35 stav 1 mijenja se i glasi:

“Radnje koje preduzima stečajni upravnik, a koje značajnije utiču na stečajnu masu, kao što su uzimanje kredita ili zajma, nabavka opreme veće vrijednosti i druge radnje koje nijesu u nadležnosti stečajnog upravnika shodno čl. 33 ovog zakona, mogu se preduzeti uz prethodnu saglasnost odbora povjerilaca.”

Član 14

U članu 38 stav 1 tačke 1, 2 i 6 mijenjaju se i glase:

"1) ne ispunjava obaveze propisane zakonom ili suprotno zakonu preduzima radnje kojima se može nanijeti šteta stečajnom dužniku i stečajnoj masi;"

"2) ne postupa po nalogima suda i ne poštuje rokove određene ovim zakonom;"

"6) nije tražio saglasnost ili nije postupio po pribavljenoj saglasnosti u slučajevima gdje je ovim zakonom predviđena saglasnost stečajnog sudije i odbora povjerilaca;"

Član 15

U članu 39 stav 1 mijenja se i glasi:

"Razriješeni stečajni upravnik dužan je da, bez odlaganja, izvrši primopredaju dužnosti novoimenovanom stečajnom upravniku predajom cjelokupne dokumentacije i primopredajom imovine stečajnog dužnika, uz podnošenje izvještaja o toku stečajnog postupka i stanju stečajne mase od dana otvaranja stečaja do dana razrješenja. Izvještaj mora da sadrži sve podatke iz člana 36 stav 5

ovog zakona. Žalba na rješenje o razrješenju stečajnog upravnika ne odlaže izvršenje rješenja i obavezu primopredaje dužnosti novoimenovanom stečajnom upravniku."

Član 16

U članu 40 stav 7 se briše.

Član 17

U članu 44 u stavu 1, iza riječi "obezbijeđenim potraživanjima" stavlja se zarez i dodaju se riječi:

"koja nijesu osporena od strane stečajnog upravnika."

Član 18

U članu 46 poslije stava 1 dodaje se novi stav koji glasi:

"Sud može po službenoj dužnosti razriješiti člana odbora povjerilaca ukoliko procijeni da isti opstruira stečajni postupak i preduzima radnje koje štete interesima stečajnog dužnika i ostalih povjerilaca"

Dosadašnji stav 2 postaje stav 3.

U istom članu iza stava 3 dodaje se novi stav koji glasi:

"Ako bi nakon razrješenja člana odbora povjerilaca ili gubitka svojstva člana na drugi način, broj članova odbora povjerilaca bio manji od tri, na zahtjev bilo kog povjerioca stečajni upravnik je dužan da sazove sastanak svih povjerilaca radi formiranja novog odbora povjerilaca"

Član 19

U članu 49 stav 1 briše se riječ "stečajni".

Član 20

U članu 51 u stavu 1, stavu 2 i stavu 3 briše se riječ "stečajni".

Član 21

Poslije čl. 53 dodaje se novi član 53a koji glasi:

"Povjerilac čija prava proizilaze iz ugovora o fiducijarnom prenosu prava svojine ima u stečajnom postupku pravni položaj razlučnog povjerioca.

Otvaranjem stečajnog postupka povjerilac iz stava 1 ovog člana gubi prava iz ugovora o fiducijarnom prenosu prava svojine.

Ugovor zaključen protivno odredbi stava 2 ovog člana je ništavan."

Član 22

U članu 69 stav 1 riječi "može trajati najduže", zamjenjuju se riječima "po pravilu traje"

Član 23

U članu 85 u stavu 2, iza tačke dodaju se nove riječi:

"Prebijanje je dopušteno u toku stečajnog postupka ako je u toku postupka namirenja došlo do uslova za prebijanje između iznosa utvrđenog za namirenje i iznosa koji je u međuvremenu nastao kao obaveza povjerioca prema dužniku i stečajnoj masi."

Član 24

U članu 107 stav 2 mijenja se i glasi:

"Ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje. Stečajni sud će dostaviti zahtjev protivniku predlagača i može zakazati ročište o odlučivanju po predlogu. Uz nalog za predaju stvari stečajni sud može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti i mjere prinude radi sprovođenja izvršenja."

Član 25

U članu 111 stav 3 brišu se riječi "i odboru povjerilaca".

U istom stavu riječi "najkasnije pet dana prije održavanja prvog povjerilačkog ročišta", zamjenjuju se riječima "najkasnije do dana prvog sastanka povjerilaca".

Član 26

Poslije čl. 112 dodaje se novi član 112a koji glasi:

Prijavljivanje potraživanja razlučnih povjerilaca

"Razlučni povjerioci podnose prijavu potraživanja na način i pod uslovima iz člana 112 ovog zakona."

Član 27

U članu 122 u stavu 4, umjesto tačke stavlja se zarez i dodaju riječi:

"odnosno ako ročište za glavnu diobu nije održano, do pravosnažnosti rješenja o zaključenju stečajnog postupka."

Član 28

U članu 131 u stavu 1 riječi "stečajni upravnik" zamjenjuju se riječima "stečajni upravnik u ime stečajnog dužnika, ili kao zastupnik stečajne mase"

Član 29

U članu 139 u stavu 2 riječi "mora biti izvršeno" zamjenjuju se riječima "po pravilu se vrši."

Član 30

Poslije čl. 155 dodaje se novi član 155a koji glasi:

Registar stečajnih masa

(1) Rješenje iz čl. 155 stav 3 dostavlja se Registru stečajnih masa radi registracije stečajne mase stečajnog dužnika.

(2) Bliže uslove osnivanja, sadržine i vođenja Registra propisaće nadležno Ministarstvo."

Član 31

U članu 168 stav 6 mijenja se i glasi:

"Danom početka primjene plana reorganizacije smatra se dan pravosnažnosti rješenja kojim se stečajni postupak obustavlja."

Član 32

U članu 170 poslije stava 4 dodaju se dva nova stava koja glase:

"Podnosilac plana je dužan da izmiri troškove stečajnog postupka i obaveze stečajne mase u roku od 60 dana od dana pravosnažnosti rješenja o potvrđivanju usvajanja plana reorganizacije."

"Ukoliko podnosilac plana ne postupi na način i u roku predviđenim u stavu 5 ovog člana, smatraće se da plan reorganizacije nije usvojen, a stečajni postupak prema stečajnom dužniku nastavlja se bankrotstvom."

Dosadašnji stavovi 5 i 6 postaju stavovi 7 i 8.

Član 33

U članu 171 iza stava 2 dodaje se novi stav koji glasi:

"Povjerioci čija su potraživanja nastala prije usvajanja plana, a nijesu obuhvaćena planom, i koji nijesu prijavili svoja potraživanja u stečajnom postupku, ne mogu namiriti to potraživanje prinudnim putem u toku trajanja postupka reorganizacije:"

Dosadašnji stavovi 3, 4 i 5 postaju stavovi 4, 5 i 6.

Član 34

U članu 208a stav 1 mijenja se i glasi:

"Stečajni postupci pokrenuti po Zakonu o stečaju ("Službeni list CG", broj 1/11 i 53/16), u kojima do dana stupanja na snagu ovog zakona nije donijeto rješenje o diobi, okončaće se po odredbama ovog zakona."

Stav 2 se briše.

Član ____

Poslije člana ____ dodaje se novi član koji glasi:

Prelazne odredbe

„Član ____

Stečajni upravnik koji se nalazi na listi stečajnih upravnika do dana stupanja na snagu ovog zakona dužan je da podnese zahtjev za izdavanje licence u roku od 9 mjeseci od dana stupanja na snagu ovog zakona.

Stečajni upravnik koji je podnio zahtjev iz stava 1 ovog člana podliježe provjeri znanja iz oblasti stečaja iz člana 25g stav 3, koja će se izvršiti u skladu sa članom 25d ovog zakona.

Stečajnom upravniku koji se nalazi na listi stečajnih upravnika do dana stupanja na snagu ovog zakona, a ne podnese zahtjev iz stava 1 ovog člana, odnosno koji podnese zahtjev iz stava 1 ovog člana, a ne položi Ispit provjere znanja, prestaje svojstvo stečajnog upravnika i briše se sa liste stečajnih upravnika.

Odluku iz stava 3 ovog člana donosi ministar.

Član ____

Poslije člana ____ dodaje se novi član koji glasi:

Podzakonski akti

„Član ____

Propisi za sprovođenje ovog zakona donijete se u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovog zakona.

Do donošenja propisa iz stava 1 ovog člana, primjenjivaće se propisi donijeti na osnovu Zakona o stečaju („Službeni list CG“, br. 1/11, 53/16 i 32/18).

Član ____

Poslije člana ____ dodaje se novi član koji glasi:

“Član ____

Listu stečajnih upravnika iz člana 25i ovog zakona, Ministarstvo pravde će utvrditi i dostaviti Privrednom sudu Crne Gore u roku od godinu dana od dana stupanja na snagu ovog zakona.”

Poslije člana ____ dodaje se novi član koji glasi:

“Član ____

Odredbe člana 29 ovog zakona primjenjivaće se nakon godinu dana od dana stupanja na snagu ovog zakona.

Član 36

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom listu Crne Gore”.

OBRAZLOŽENJE

I USTAVNI OSNOV

Ustavni osnov za donošenje ovog zakona sadržan je u odredbi člana 16 stav 1 tačka 5 Ustava Crne Gore, kojim je propisano da se zakonom, u skladu sa Ustavom, uređuju pitanja od interesa za Crnu Goru.

II RAZLOZI ZA DONOŠENJE ZAKONA

Zakon o insolventnosti privrednih društava ("Službeni list RCG", br. 6/02, 1/06, 2/07 i "Službeni list CG" broj 62/08) usvojen je u junu mesecu 2002. godine. Predmetni propis je bio zasnovan na rješenjima iz anglosaksonskih stečajnih instituta, i predstavljao je raskid sa ranijim pristupom i ranijim stečajnim propisima koji su bili donošeni u vrijeme postojanja saveznih zajednica i društvene svojine, kao jedinog ili dominantnog oblika svojine, te i drugih ekonomskih i privredno pravnih odnosa karakterističnih za taj period. Iako je donošenjem tog zakona znatno unaprijeđen stečajni postupak, primjena navedenog zakona, ukazala je na postojanje izvjesnih problema u primjeni, uslovljenih razvojem privrede u promijenjenim uslovima te zahtijevima za efikasnije mehanizme za rješavanje problema insolventnosti, te unifikaciju određenih zakonskih rješenja u skladu sa kontinentalnim pravnim sistemom i propisima Evropske unije.

Zakon o stečaju „Sl. list Crne Gore“ broj 1/2011 od 11. januara 2011. godine, je propis koji je uvažio ove potrebe i donijet je upravo kao propis i nudi dodatne podsticaje za rješavanje problema insolventnosti, posebno kod privrednih subjekata sa izraženim problemima u poslovanju u vidu nagomilanih dugova, ali i onih subjekata koji su morali biti usklađeni sa promjenama oblika i statusa privrednih subjekata u skladu sa novim rješenjima Zakona o privrednim društvima i drugim propisima koji regulišu statusne i privredno pravne odnose privrednih društava. Povjericima je proširena mogućnost u pogledu osnova za pokretanje stečajnog postupka, te aktivne uloge u samom stečaju, čime je otvorena mogućnost da se između dužnika i povjerioca odnosi redefinišu i ukoliko odluče povjerioci, očuvaju poslovne aktivnosti, odnosno da se imovinu preduzeća u kratkom roku vrati u upotrebu, sa očuvanjem njene vrijednosti. Kao osnovni pokazatelji efikasnosti stečajnog postupka se mogu smatrati stepen namirenja povjerilaca, dužina trajanja postupka, te visina troškova stečajnog postupka. Zakon o stečaju je imao za cilj unapređenje kvaliteta stečajnog postupka i to upravo kroz veći stepen namirenja povjerilaca, manje troškove stečajnog postupka i smanjenje dužine trajanja stečajnog postupka, kao i uvođenja dodatnih podsticaja za povjerioce, a naročito dužnike da blagovremeno pokrenu stečajni postupak kako bi pokušali da prevaziđu finansijske poteškoće i održe poslovanje. Ono što ovaj zakon čini primjenjivijim i efikasnijim ogleda se u: uvođenju načela i cilja stečajnog postupka; preciziranju i uvođenju novih stečajnih razloga; uvođenju prekluzivnog roka za prijavu potraživanja; uvođenju mogućnosti prebijanja potraživanja; postojanju unaprijed pripremljenog plana reorganizacije; preciziranju pravnih posljedica usvajanja plana reorganizacije. U izradi teksta zakona korišćena su i analizirana uporedno pravna rješenja i iskustva zemalja u regionu i druga međunarodna iskustva, iskustva stručnjaka i učesnika u stečajnom postupku (stečajnih sudija, stečajnih upravnika, privrednika). Takođe, jedan od razloga donošenja novog zakona, osim poboljšanja navedenih pokazatelja efikasnosti stečajnog postupka bila je i namjera da se prevaziđe dosadašnje shvatanje stečaja kao neminovnog kraha poslovanja, kao i da se privrednici ohrabre da o stečaju razmišljaju kao o još jednoj mogućnosti za rješavanje finansijskih problema, kao i da o toj mogućnosti počnu da razmišljaju blagovremeno. Naravno ovo podrazumijeva i da izvršni postupak bude efikasan, kako bi i dužnik i povjerilac imali interes za njegovo sprovođenje.

U toku sprovođenja Zakona o stečaju pokazalo se da je neophodno vršiti izmjene pojedinih odredbi ovog propisa, pa su u 2016. godini izvršene prve izmjene (Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o stečaju "Sl. list CG", br. 53/16). Nadalje, u praksi se pokazalo, za poslednjih dvije godine,

da zakon u pogledu njegove primjene i sprovođenja, treba da bude usklađen sa novim promjenama; da bi se pojedine odredbe precizirale i bile jasnije te obezbijedila njihova efikasnija primjena; da bi se pojedini rokovi skratili; da bi se usvojile određene primjedbe koje su isticane od strane pojedinih učesnika u postupku ili institucija; da bi se unijele nove odredbe kojima se unapređuje ostvarivanje ekonomičnosti, racionalnosti i efikasnosti stečajnog postupka.

III USAGLAŠENOST SA EVROPSKIM ZAKONODAVSTVOM I POTVRĐENIM MEĐUNARODNIM KONVENCIJAMA.

Nacrt izmjena Zakona o stečaju je usklađen sa

1. Direktivom 98/26/EC No **31998L0026** Evropskog parlamenta i Savjeta od 19.maja 1998. god. o konačnosti poravnanja u platnom sistemu i sistemu poravnanja hartija od vrijednosti. Iz Direktive 98/26/EC su implementirani članovi 6, 7 i 8 iz odeljka III Odredbe koje se odnose na stečajni postupak i unijeti u glavu IV Stečajna masa, član 103 Predloga Zakona o stečaju.

2. Regulativom No **32000R1346** od 29 maja 2000. godine koja se bavi prekograničnom insolventnošću, koja je pokrivena glavom IX Međunarodni stečaj, Zakona o stečaju.

IV OBJAŠNJENJE OSNOVNIH PRAVNIH INSTITUTA

Član 13 - ovom odredbom definisana je pretpostavka stečajnog razloga. U praksi se pokazalo da u ovom članu riječi "bilo kojim sredstvom izvršenja" u primjeni postavljaju konkretan i veoma značajan problem, kako u dijelu tumačenja ovog izraza tako i u dijelu praktične primjene. Naime, ovaj termin kako je normiran se može tumačiti da je dovoljno da je postupak sproveden na jednom od zakonom predviđenih sredstava izvršenja (npr. na novčanim sredstvima ili na pokretnim stvarima ili na nepokretnostima, ili udjelima), ali i tumačiti šire da moraju biti prethodno iscrpljena sva sredstva izvršenja koja su predviđena propisima (u prvom redu Zakon o izvršenju i obezbjeđenju). U ovom dijelu se postavlja pitanje da li je cjelishodno da povjerilac kojem dužnik nije platio dug u zakonskom roku i koji se nije mogao naplatiti u izvršnom postupku (npr. na novčanim sredstvima izvršenja) mora biti izlagan daljim troškovima novih postupaka izvršenja (na drugim sredstvima izvršenja - pokretne stvari i sl.) da bi uopšte mogao biti legitimisan za podnošenje predloga za otvaranje stečajnog postupka. Ako se zakonodavac opredijeli da se povjeriocu stavljaju dodatni i veoma složeni uslovi i u pogledu vremena i troškova i u pogledu radnji u svim postupcima izvršenja tada to treba decidno propisati. Ako se zakonodavac opredijeli za konkretnije i realnije rješenje za savjesne povjerioce da je dovoljno da se nije mogao namiriti na jednom od sredstava izvršenja zakonom propisanih, tada je pravno tehnički najelegantnije i najcjelishodnije izbrisati riječi koje postavljaju problem u primjeni norme odnosno izbrisati iz norme riječi „bilo kojim sredstvom izvršenja“. U praksi rada suda se u konkretnim odlukama prvostepenog suda plediralo da povjerioce ne treba u svemu ograničavati i iscrpljivati, te se sud opredjeljivao da je dovoljno da je pokušao izvršenje i da je isto ostalo bezuspješno nezavisno da li je to pokušao na novčanim sredstvima, ili pokretnim ili nepokretnim stvarima, udjelima i sl., ali ostaje otvoreno pitanje da li će drugostepeni sudovi ostati na ovom stanovištu. Evidentna je pravna nesigurnost u ovom dijelu kod zadržavanja postojećeg rješenja.

Član 14 - izmjenama Zakona o sudovima (sistemska zakon) koji određuje stvarnu nadležnost sudova, određen je samo jedan privredni sud za teritoriju države, tako da je cjelishodno predloženo rješenje u dijelu navedenih izmjena i upodobljavanja sa Zakonom o sudovima te stvarnoj nadležnosti Privrednog suda Crne Gore (specijalizovani sud i jedini na području države dok su ranije postojala dva suda: Privredni sud u Bijelom Polju i Privredni sud u Podgorici).

Član 16 - u ovom članu dodaje se novi stav kojim se precizira postupak dostavljanja u situaciji kada povjerilac ili drugi učesnik u postupku imaju punomoćnika. Naime, u praksi suda dešavaju se situacije da povjerilac ili drugi učesnik u postupku imaju punomoćnika a da o tome ne obavijeste stečajnog upravnika. U tim slučajevima stečajni upravnik dostavljanje pismene vrši na adresu povjerioca, odnosno drugog učesnika u postupku. Međutim, to je otvaralo prostor za zloupotrebu prava i odredbe člana 16 stava 3 Zakona o stečaju, kojom je propisano da ako lice ima punomoćnika za primanje pismena ili privremenog zastupnika, dostavljanje se vrši punomoćniku, odnosno zastupniku. Pozivajući se na tu odredbu povjerioci i drugi učesnici u postupku su vršili opstrukcije stečajnog postupka, navodeći da je bila neuredna dostava. Preciziranjem da su povjerilac i drugi učesnik u postupku, kada imaju punomoćnika, dužni da o tome obavijeste stečajnog upravnika, onemogućavaju se učesnici u postupku da zloupotrebjavaju svoja prava i vrše opstrukcije stečajnog postupka, jer propuštanje blagovremenog obavješćavanja ima za posljedicu da stečajni upravnik vrši dostavljanje na adresu povjerioca, odnosno drugog učesnika u postupku.

Član 17 stav 1 - u Zakonu o stečaju, sa razloga efikasnosti i ekonomičnosti postupka svi rokovi teču (u odnosu na oglasnu tablu, obavješćenja i sl.) danom objave, a jedini izuzetak je odredba kojom ovi rokovi ne teku od dana objave već istekom osmog dana od dana objave sadržana u članu 17 stav 1 Zakona o stečaju. Samo radi unificirane primjene te pravne sigurnosti predložena je ova izmjena kako se ne bi pravili posebni izuzeci, te skraćanjem navedenog roka obezbijedila efikasnost postupka.

Član 20 - uopštena definicija člana 20 omogućava široku zloupotrebu prava na ovu vrstu opšteg prigovora jer se pod terminom svaka radnja može podrazumijevati i bilo koja, dakle i svaka beznačajna radnja koja ni tehnički ni sadržinski nije od uticaja na tok postupka, a u praksi su ove pojave dovele do brojnih suspenzivnih prigovora koji su bespotrebno opterećivali i opterećuju sud ali i cjelokupan tok postupka. Osnov za prigovor treba ograničiti na one radnje koje su propisane i zakonska obaveza upravnika, a ne na sve radnje koje preduzima „u smislu zakona“. Naime, u praksi suda se dešavalo da se prigovori podnose i za radnje koje nijesu jasno određene kao dužnost upravnika, ali za koje podnosilac prigovora smatra da im se može prigovoriti iako nijesu zakonska dužnost upravnika, dakle i one radnje koje uopšte ne utiču na stečajnu masu i sl., dakle sve do banalnih prigovora koji su podnošeni samo radi suspenzije postupka. Ovakvi prigovori su suspendovali postupak (na odluku suda po prigovoru je uvijek dozvoljena žalba drugostepenom sudu) i efikasnost postupanja i suda i organa stečajnog postupka, te je preciziranje norme zaista bilo neophodno. Ukazuje se da se ova norma odnosi na opšti institut prigovora na radnju upravnika, dok su druge posebne vrste prigovora određene zakonom i ova norma se na njih ne odnosi (npr. prigovor na listu priznatih i osporenih potraživanja, prigovor na prodaju i tako dalje). Sa navedenog je ovaj opšti prigovor i sadržinski vezan upravo za član 33. Zakona koji jasno određuje zakonske dužnosti stečajnog upravnika.

Član 23 - odbor povjerilaca je fakultativni organ koji nije obavezan organ stečajnog postupka i kojeg povjerioci mogu formirati. Iako je neobavezan organ, pojedini povjerioci su, kao članovi odbora, u praksi preduzimali pokušaje da suprotno zakonu i suprotno interesima nekada zaista veoma brojnih povjerilaca, svojim ponašanjem ili odlukama ili konkretnim radnjama, vođeni samo svojim ličnim ili drugim veoma problematičnim interesima, pretpostave sebe kako interesima povjerilaca tako i interesima jednoobrazne primjene zakona, čak i zakonitom vođenju postupka i zakonitom postupanju odbora. Neki članovi odbora su pokazali u praksi potpunu neodgovornost za učešće u radu odbora, a nekada pokušavali da donesu ili izdejtstvuju odluke odbora suprotno zakonu. Službena obaveza suda je da spriječi svaku zloupotrebu prava stranaka u postupku, dakle i svakog povjerioca kao člana odbora povjerilaca, a nekada i da donese odluku o razrješenju člana odbora, ako odbor to neće ili ne može a postoje svi uslovi za njegovo razrješenje. Pri tom sud donosi odluku koja je podložna

redovnim pravnim ljekovima, koja je transparentna i ne ugrožava ničija prava a u prvom redu prava svih povjerilaca. U praksi su pojedini članovi odbora povjerilaca koristeći se samo ovim svojstvom iz lične netrpeljivosti i slično, stalno pokušavali pojedinim i očiglednim radnjama suspendovati prava drugih povjerilaca ali i prava dužnika i stečajne mase. Okolnost da drugi članovi odbora pokažu nezainteresovanost za odgovornost člana povjerilaca ili iz motiva nezamjeranja ne žele da razriješe člana odbora pod izgovorima da o tome ne moraju da odlučuju suspendovalo je efikasnost postupka, nezavisno od brojnih prigovora drugih povjerilaca na rad odbora. U praksi je izražen problem i ako članu odbora povjerilaca prestane svojstvo povjerioca, dakle sa prestankom ovog svojstva i mogućnost da bude član odbora, a odbor uopšte ne postupa u pogledu razrješenja tog člana odbora. Kod navedenog se moralo predvidjeti ovo ovlašćenje suda kao krajnja mjera u dijelu obezbjeđivanja zakonitosti rada članova ovog organa i samog organa.

Član 24 stav 2 - ovu odredbu zakona treba brisati jer nije u skladu sa ustavom i krivičnim zakonikom koji definiše pojam službenog lica u smislu tog zakona. Načelo zakonitosti da se krivična djela i obilježja krivičnih djela propisuju krivičnim zakonikom se ovakvom odredbom direktno krši. I u praksi se postavilo pitanje da pozivom na ovu odredbu može biti bilo ko gonjen, odnosno da nema mogućnosti da se upravnik goni u ovom dijelu van odredbi krivičnog zakonika. Upravnik je zakonski zastupnik dužnika i nema javnih ovlašćenja po Zakonu niti status službenog lica u skladu sa drugim propisima, ali je kao takav svakako i nesporno odgovoran za krivična djela koja su posebno propisana krivičnim zakonikom (npr. krivična djela iz oblasti privrede, privredno pravnog poslovanja i brojna druga). Treba ukazati da je pojam službenog lica upravo shodno ustavu i poštovanju načela zakonitosti i pravne sigurnosti jasno određen krivičnim zakonikom i da se ne može van tog zakonika ovaj pojam posebno propisivati i to upravo u smislu krivičnog zakonika, a što je ovom normom upravo urađeno. Evidentno je da je ovakva odredba neustavna i nezakonita i da je direktno kršenje načela pravne sigurnosti i zakonitosti u dijelu propisivanja krivičnih djela i krivičnih sankcija.

Član 25 - Izmjenama člana 25 precizirani su uslovi za imenovanje stečajnog upravnika, na koji način je unaprijeđeno i upotpunjeno važeće zakonsko rješenje.

Članom 25a uređen je način polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika, pa je, u tom pravcu, propisano da se navedeni ispit polaže pred Komisijom za polaganje ispita koja ima predsjednika, četiri člana i sekretara, da se isti imenuju na dvije godine i da imaju pravo na nagradu za rad u toj komisiji, te da troškove polaganja ovog ispita snosi kandidat. Ovo pitanje je uređeno Pravilnikom o stručnom ispitu za stečajnog upravnika, ali je, imajući u vidu da se prava i obaveze ne mogu propisivati podzakonskim, već samo zakonskim aktima, zaključeno da je isto neophodno urediti zakonom, a nakon toga izmijeniti navedni pravilnik. Program, uslove i način polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika i postupak upisivanja i brisanja sa liste stečajnih upravnika utvrdiće propisom Ministarstvo pravde.

Dalje, imajući u vidu važnost i složenost posla stečajnih upravnika, kao i obim dužnosti koje su im povjerene, zaključeno je da je neophodno reformisati ovu oblast kroz uvođenje licence za rad za stečajne upravnike, koja će pružiti dodatne garancije da će stečajni upravnici izvršavati svoje dužnosti stručno i profesionalno. Licenca se izdaje na period od pet godina licu koje ispunjava uslove za stečajnog upravnika i može se produžiti za isti period u skladu sa ovim zakonom, kako je to predviđeno članom 25b. Zadatak stečajnog upravnika je odgovoran i težak i u cilju njegovog kvalitetnog ispunjenja zakon daje stečajnom upravniku odgovarajuća ovlašćenja. Stečajni upravnik ima sva zastupnička i upravljačka prava i odlučuje samostalno, osim u slučaju preduzimanja radnji od izuzetne važnosti za koje je potrebna saglasnost odbora povjerilaca, zatim određuje strategiju prodaje, angažuje stručna lica itd., dakle upravlja cjelokupnom stečajnom masom. Ovako veliki i odgovoran zadatak jedino je moguće obavljati ukoliko stečajni upravnik raspolaže dovoljnim stručnim znanjem i poslovnim iskustvom, pa se uvođenje licence za rad za stečajne upravnike pokazalo kao neophodan uslov za uspješnu reformu stečajnog sistema u Crnoj Gori.

Narednim članovima 25v i 25g uređeno je izdavanje i produženje licence. U tom pravcu, propisano je da se zahtjevi za izdavanje i produženje licence podnose Ministarstvu pravde, koje odlučuje o osnovanosti istih, određena je dokumentacija koju je neophodno priložiti uz zahtjev za izdavanje, odnosno produženje licence, kao i okolnosti koje se cijene prilikom odlučivanja o produženju licence.

Novina iz člana 25d koja predviđa obavezu polaganja Ispita provjere znanja prilikom produženja licence ima za cilj da, kao i licenca za rad, pruži dodatne garancije da će stečajni upravnici obavljati svoje dužnosti stručno i profesionalno. Dakle, radi se o periodičnoj provjeri znanja, koja je neophodna u ovoj vrsti djelatnosti. Navedeni ispit polaže se pred Komisijom za ispit provjere znanja koja ima predsjednika i tri člana, koji su ujedno i članovi Komisije za polaganje stručnog ispita za stečajnog upravnika, a koji se imenuju na period od dvije godine i mogu biti ponovo imenovani. Članovima Komisije za ispit provjere znanja, njihovim zamjenicima i sekretaru pripada pravo na nagradu, čiju visinu određuje Ministar pravde, dok troškove ovog ispita, kao i u slučaju kod polaganja stručnog ispita za stečajnog upravnika, snosi kandidat-stečajni upravnik. Program, uslove i način polaganja Ispita provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona utvrđuje propisom Ministarstvo pravde.

U članu 25đ propisani su razlozi za odbijanje zahtjeva za izdavanje, odnosno produženje licence. S tim u vezi, propisano je da će Ministarstvo pravde, u slučaju da podnosilac zahtjeva ne ispunjava uslove za izdavanje licence iz člana 25 ovog zakona, donijeti odluku o odbijanju zahtjeva za izdavanje licence. Ovakvu odluku Ministarstvo pravde će donijeti i u slučaju ako stečajni upravnik ne položi Ispit provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona, a pod određenim uslovima Ministarstvo pravde može odbiti zahtjev za produženje licence i u slučaju ako je stečajni upravnik položio Ispit provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona.

Članom 25e uređen je prestanak važenja licence, pa je u tom pravcu propisano da licenca prestaje da važi: istekom vremena za koje je izdata; na zahtjev stečajnog upravnika; ako se utvrdi da prilikom izdavanja licence stečajni upravnik nije ispunjavao uslove za izdavanje licence iz člana 25 ovog zakona; ako se utvrdi da stečajni upravnik prestane da ispunjava uslove za izdavanje licence iz člana 25 ovog zakona i ako se utvrdi da stečajni upravnik ne izvršava obaveze propisane ovim zakonom.

Nadalje, članom 25ž uređeno je podnošenje zahtjeva i inicijative za prestanak licence. S tim u vezi, određena su lica koja su ovlašćena za podnošenje zahtjeva, odnosno inicijative za utvrđivanje prestanka važenja licence, što je još jedan od modula za kontrolu rada stečajnih upravnika, koji se nametnuo kao nužan u ocjeni zakonitosti u njihovom postupanju.

Članom 25z obezbijedena je upravno-sudska zaštita u pogledu odluke po zahtjevu za izdavanje, odnosno produženje licence u slučaju kada su navedeni zahtjevi odbijeni, kao i u slučaju odluke kojom se utvrđuje da licenca prestaje da važi.

Predloženim članovima 25i i 25j uređeno je ko utvrđuje listu stečajnih upravnika i koje podatke sadrži ta lista. Podatak o zaposlenju stečajnog upravnika, koji predstavlja novinu u ovom zakonu, naročito je važan sa aspekta sprječavanja konflikta interesa stečajnog upravnika i pravnog lica nad kojim je otvoren stečaj. Važna je i obaveza stečajnog upravnika da obavijesti Ministarstvo pravde o promjeni podataka koji se upisuju u listu stečajnih upravnika. Takođe je uređen upis na listu stečajnih upravnika i brisanje sa iste, kao i utvrđivanje liste stečajnih upravnika. Na listu stečajnih upravnika može se upisati samo lice kome je izdata licenca za rad i to odmah nakon izdavanja licence, dok se stečajni upravnik kome je prestala da važi licenca u skladu sa članom 25e ovog zakona briše sa liste stečajnih upravnika odmah nakon prestanka važenja licence. Lista stečajnih upravnika objavljuje se na internet stranici Ministarstva pravde i redovno se ažurira.

Član 29 - Dopunom člana 29 preciziran je kriterijum za imenovanje stečajnih upravnika, koji je nedostajao u važećem zakonu. S tim u vezi, propisano je da se stečajni upravnik imenuje po redosljedu sa liste stečajnih upravnika, a da, izuzetno, ako sud smatra da stečajni upravnik koji bi bio

imenovan po redosljedu sa liste stečajnih upravnika, ne raspolaže potrebnom stručnošću i poslovnim iskustvom potrebnim za vođenje konkretnog stečajnog postupka, može imenovati drugog stečajnog upravnika koji se nalazi na listi stečajnih upravnika. U tom slučaju, sud je dužan da u odluci o imenovanju stečajnog upravnika obrazloži razloge zbog kojih smatra da stečajni upravnik koji bi bio imenovan po redosljedu sa liste stečajnih upravnika ne raspolaže potrebnom stručnošću i poslovnim iskustvom potrebnim za vođenje konkretnog stečajnog postupka. Dakle, pravilo je da se stečajni upravnik imenuje po redosljedu sa liste stečajnih upravnika, a da se samo izuzetno može odstupiti od ovog pravila, u kom slučaju je sud dužan da u odluci o imenovanju stečajnog upravnika obrazloži razloge odstupanja. Propisivanje navedenog izuzetka ocijenjeno je neophodnim iz razloga što ne mogu svi stečajni upravnici, s obzirom na kompleksnost pojedinih predmeta koji zahtijevaju specijalnost za određenu oblast, kao i određena iskustva, na stručan i profesionalan način odgovoriti svim dužnostima stečajnog upravnika u tim predmetima, što bi predstavljalo opasnost za nastanak štete.

Član 35 stav 1 - stečajni upravnik je lice koje je obavezno da preduzme određene radnje koje je zakonom dužno da izvrši i koje su mu imperativno stavljene u nadležnost i za koje je odgovoran i po statusu organa stečajnog postupka ali i po pitanju lične odgovornosti za štetu. Potreba za preciziranjem norme je nužna potreba jer je praksa pokazala da nejasnoća ove norme može usloviti zaključak da upravnik ne može preduzeti nijednu radnju bez saglasnosti odbora jer svaka radnja „značajnije utiče na stečajnu masu“. Dakle, širim tumačenjem ove norme, upravnik ne može preduzeti nijednu radnju a da nema prethodnu saglasnost odbora povjerilaca, dakle ni one radnje koje je dužan da izvrši i za koje je isključivo nadležan i ovlašćen i koje su njegova dužnost po članu 33. Zakona o stečaju. Dakle, kod postojeće sadržine norme bilo je tumačenja da upravnik ne može ni izvršiti ni radnje popisa, da zaplijeni imovinu, osporavanje potraživanja, podizanja tužbe i sl. ako za to nema saglasnost odbora povjerilaca jer su to sve radnje koje „značajnije utiču na stečajnu masu“. Kod ovakvih tumačenja upravnik nema nikakvih mogućnosti da bez saglasnosti odbora povjerilaca bilo šta preduzme, odnosno proizilazi da odbor povjerilaca u cjelini i u svemu rukovodi stečajnim postupkom, dakle i onim radnjama koje nijesu u nadležnosti odbora. Cilj ove norme mora da bude da upravnik ne može opterećivati stečajnu masu novim zaduženjima (kredit zajam i druga opterećenja) a da nema saglasnost odbora, ali ne da upravnik ne može preduzeti nijednu radnju za koju je zakonski nadležan i dužan i za koju i odgovara i kao organ postupka i po osnovu lične odgovornosti za štetu a koje radnje su upravo određene članom 33 Zakona o stečaju. U protivnom, suprotno smislu i cilju ove norme njena nepreciznost u ovom dijelu samo usložnjava postupak na štetu svih povjerilaca, efikasnosti i ekonomičnosti i hitnosti postupka.

Član 38 stav 1 tačke 1, 2 i 6 - upravnik u odnosu na izvršavanje svojih obaveza i svoje odgovornost ne smije biti zaštićen nejasnim normama, odnosno normama koje zbog svoje nejasnoće sprječavaju sud da efikasno primijeni mjere na upravnike koji ne postupaju na način kojim se obezbjeđuje zakonitost, ekonomičnost i efikasnost postupka. Predloženim izmjenama samo se jasno koncipira odgovornost upravnika i mogućnost suda da efikasno postupa u dijelu odgovornosti upravnika.

Član 39 stav 1 - u praksi je nejasnost ove norme usloвила da stečajni upravnici koji su razriješeni pokušavaju da zadrže svoje ingerencije i status te da i dalje preduzimaju radnje i da se smatraju ovlašćenim licima, uz izgovor da odluka o njihovom razrješenju ne treba da ima pravno dejstvo i da ne treba da vrši nikakve primopredaje, te da novi upravnik nema nikakvih ovlašćenja, sve dok odluka o razrješenju upravnika ne bude pravosnažna. Ovakvom sadržinom postojeće norme samo se narušava zakonsko načelo stečajnog postupka da je isti hitan i da eventualne žalbe na odluke suda ne zadržavaju izvršenje rješenja suda. Nadalje omogućava se licu za koje je sud utvrdio da ga treba razriješiti da dalje opstruira postupak i da i dalje radi kao ovlašćeni zastupnik dužnika i

stečajne mase, nezavisno od okolnosti da je sud našao da postoje razlozi za njegovo razrješenje te objektivne činjenice da svojim daljim radom može nastaviti sa nezakonitim ili nesavjesnim radnjama.

Član 40 stav 7 - ovakvo ograničenje konačne nagrade i njeno prethodno uslovljavanje visinom mjesečne nagrade je izazvalo u praksi svoju suprotnost, odnosno uslovilo da se upravnik ograničava u konačnoj nagradi i naknadi nezavisno od efikasnosti u postupanju, složenosti postupka, obima preduzetih radnji i suprotno svim uporedno pravnim rješenjima (dakle zakonodavnim rješenjima svih država regiona ali i šire). Ovakva zaista specifična odredba (čiji cilj nije ni sasvim jasan kod svih ostalih odredbi zakona i podzakonskih akata koji se odnose na pitanje obračuna nagrada i naknada za rad upravnika) je posredno uslovila da se samo u ovom slučaju i u cjelini eliminiše bilo kakva konačna i objektivna nagrada, kao naknada koja treba da zavisi od složenosti predmeta, obima imovine, efikasnosti postupanja i sl., zbog čega se pokazalo da posredno uvijek može postojati lični interes upravnika za odugovlačenjem postupka kako bi primao što duže mjesečnu naknadu, samo iz razloga što je njena ograničena visina ograničila i bilo kakve mogućnosti za realnim obračunom konačne nagrade. Nadalje, u praksi se mjesečna nagrada ne određuje često već se u praksi više primjenjuje zakonski institut prijevremene odnosno akontativne ili povremene nagrade odnosno naknade koju je upravnik dužan posebno da pravda i koja se daje samo u slučajevima kada je to neophodno da bi se sprovodio postupak (potrebni posebni obrazloženi zahtjevi i saglasnosti) i koja se najzad uračunava i posebno ponovo preispituje kod određivanja i obračuna konačne nagrade i naknade za rad u određenom predmetu. Nadalje, očigledno je i u praksi dokazano da upravnik koji efikasnije završi veoma složen postupak, uslijed ovog ograničenja, kako je sada dato u zakonu, prima nagradu koja je manja od nagrade upravnika koji u postupku koji duže traje neefikasno postupa. Mora se imati u vidu da se konačna nagrada i naknada troškova uvijek određuju i obračunavaju u vrijeme zaključenja postupka i podnošenja konačnih izvještaja, kao i da je ista uvijek i bez ograničenja podložna preispitivanju ne samo od suda već i od svih povjerilaca, vlasnika kapitala ali i svih zainteresovanih lica ili bilo kojeg učesnika u postupku. Postojećom normom zakonodavac ograničava prava stranaka u postupku, odnosno normom pretpostavlja, složenost postupka i obim rada upravnika ali i interes stranaka u postupku i direktno suspenduje mogućnost da upravnik bude objektivno i uz odobrenje svih stranaka, učesnika u postupku ali i svih zainteresovanih lica nagrađen za svoj rad u složenom postupku koji je efikasno sproveo, a sve najzad i uz posebnu ocjenu i kontrolu suda da li je ta nagrada upodobljena složenosti predmeta, obimu radnji i dr, pri čemu su sve ove odluke javne i transparentne i podložne pravnim lijekovima (dakle i prigovoru i žalbi od bilo koje stranke ili zainteresovanog lica). Upravo iz navedenih razloga ovakvog specifičnog ili bar sličnog normativnog rješenja nema u drugim stečajnim propisima država regiona i šire.

Član 44 stav 1 - terminološki je ova izmjena neophodna i mora biti upodobljena institutima koji se primjenjuju u praksi i koji su sastavni dio stečajnog postupka. Postojeće rješenje je suprotstavljeno pravnim posljedicama radnji upravnika i konkretno pravnim dejstvima odluka upravnika o osporavanju potraživanja, zbog čega je ova izmjena i to u dijelu dopune norme kao precizirajuća neophodna.

Član 46 - u ovom članu dodaju se dva nova stava kojima je definisano da sud može po službenoj dužnosti razriješiti člana odbora povjerilaca ukoliko procjeni da isti opstruira stečajni postupak i preduzima radnje koje štete interesima stečajnog dužnika i ostalih povjerilaca. U dosadašnjoj praksi suda postupajuće stečajne sudije često se susrijeću sa situacijama kada član odbora povjerilaca, koristi svoju poziciju da opstruira stečajni postupak ili da preduzima radnje koje štete interesima stečajnog dužnika i ostalih povjerilaca, zastupajući samo svoje interese. Iako su te situacije ponekad očigledne, sud koji je nadležan za vođenje stečajnog postupka nema zakonske mogućnosti da spriječi postupanje člana odbora povjerilaca koje šteti, kako interesima stečajnog dužnika a samim tim i interesima ostalih povjerilaca koji nisu članovi odbora. Propisivanjem da sud

može po službenoj dužnosti razriješiti člana odbora povjerilaca ukoliko procjeni da isti opstruira stečajni postupak i preduzima radnje koje štete interesima stečajnog dužnika i ostalih povjerilaca, daje se mogućnost sudu da spriječi postupanja odbora povjerilaca koja mogu štetiti interesima stečajnog dužnika i stečajnih povjerilaca, koja se protive osnovnim načelima stečajnog postupka. Definisanjem da ako bi nakon razrješenja člana odbora povjerilaca ili gubitka svojstva člana na drugi način, broj članova odbora povjerilaca bio manji od tri, na zahtjev bilo kog povjerioca stečajni upravnik je dužan da sazove sastanak svih povjerilaca radi formiranja novog odbora povjerilaca, sprječava se situacija dođe do blokade rada odbora i nemogućnosti formiranja novog odbora. Naime, u situaciji kada se razriješi član tročlanog odbora povjerilaca, odbor po samom zakonu prestaje da postoji i isti ne može u takvom sastavu donositi bilo kakve odluke, pa je neophodno sazvati sastanak svih povjerilaca kako bi se birao novi odbor.

Član 49 - pravna dejstva ove norme se moraju odnositi na sve povjerioce a ne samo na stečajne zbog čega treba brisati atribut „stečajni“.

Član 51 - pravna dejstva ove norme se moraju odnositi na sve povjerioce a ne samo na stečajne zbog čega treba brisati atribut „stečajni“.

Član 53 - Zakon o stečaju ne reguliše položaj fiducijarnih povjerilaca u stečaju. Član 53 Zakona o stečaju koji određuje pojam razlučnog povjerioca ne predviđa izričito da se razlučnim povjeriocem smatra i fiducijarni povjerilac. Zbog neprecizne zakonske regulative, ostaje sporno pitanje položaja fiducijarnog povjerioca u stečaju. Postavlja se pitanje koja su prava fiducijarnog povjerioca u stečajnom postupku, da li fiducijarni povjerilac naplatu svog potraživanja može ostvariti izvan stečajnog postupka u skladu sa odredbama Zakona o svojinsko-pravnim odnosima i ugovora o fiducijarnoj svojini koji je zaključio sa dužnikom ili to pravo ostvaruje u stečajnom postupku. U praksi ova pravna praznina se prevazilazila na način što se isti tretirao kao razlučni povjerilac. Da bi izbjegli različita tumačenja položaja razlučnih povjerilaca do kojih neminovno dolazi uslijed odsustva zakonske norme, predloženo je da po ugledu na neka rješenja zemalja iz regiona (Republika Hrvatska) da se u zakonski tekst doda novi član 53 a koji predviđa da povjerilac čija prava proizilaze iz ugovora o fiducijarnom prenosu prava svojine ima u stečajnom postupku pravni položaj razlučnog povjerioca, da otvaranjem stečajnog postupka povjerilac iz stava 1 ovog člana gubi pravo otuđenja i druga prava iz ugovora o fiducijarnom prenosu prava svojine i da je ugovor zaključen protivno odredbi stava 2 ovog člana je ništavan.

Član 69 stav 1 - neprimjenljiva je norma onako kako glasi jer je prethodni postupak vezan za niz procesno pravnih pretpostavki koje u pogledu ispunjenja nijesu u isključivoj nadležnosti suda, a pravo je stranke na uredno obavještanje, pristup sudu, pravo na raspravljanje i dr. Upravo zbog navedenog treba ukazati da ovaj postupak po pravilu traje kratko vrijeme ako su ispunjene sve procesne pretpostavke, odnosno da se isti sprovodi na jednom ročištu u najvećem broju slučajeva, ali ne i u slučajevima ako je postupak neophodno sprovesti u dužem vremenu zbog procesno pravnih i objektivnih prava koja imaju stranke. Dakle objektivna pitanja (sjedišta stranke u inostranstvu, neuredna dostava, zahtjev za odlaganjima ročišta iz zakonskih razloga, postupanje stranaka na ročištu, promjene punomoćnika, potrebe za vještačenjem i tako dalje) su objektivne okolnosti na koje sud ne može uticati te treba urediti normu na način koji obezbjeđuje njenu primjenljivost.

Član 85 stav 2 - stečajni dužnik i stečajna masa su uvijek u određenim dužničko-povjerilačkim odnosima i realno se u praksi stvaraju situacije da je stečajna masa dužna da namiri povjerioca za prijavljeno potraživanje, ali i da taj povjerilac ima obaveze prema stečajnoj masi koje su nastale radnjama tog povjerioca nakon otvaranja stečajnog postupka. Kod postojećih zakonskih rješenja realna je i u praksi prisutna situacija da određeni povjerilac dobije sredstva i namiri u cjelini svoje potraživanje iz stečajne mase, a da stečajna masa, nakon što je u cjelini isplatila povjerioca,

više ne može namiriti svoje potraživanje prema istom povjeriocu utvrđeno pravosnažnim sudskim odlukama. Dakle, u toku stečajnog postupka povjerilac je pokretao posebne sporove protiv stečajne mase odnosno stečajnog dužnika koje je izgubio i pravosnažno je obavezan da namiri troškove takvih izgubljenih postupaka po pravosnažnim presudama, zbog čega se mora obezbijediti zakonski uslov za ovu vrstu prebijanja koje se vrši prilikom namirenja potraživanja određenog povjerioca koji ima svoje potraživanje prema stečajnoj masi ali i dug i obavezu da plati troškove koje je sam izazvao vođenjem izgubljenih sporova nakon otvaranja stečajnog postupka. U praksi se pokazalo da povjerilac koji naplati svoje potraživanje iz stečajne mase ne želi i izbjegava plaćanje bilo kakvih troškova prema stečajnoj masi, pa upravnik i stečajna masa moraju pokretati posebne postupke prinudne naplate i sl. što samo usložnjava i prolongira postupak. Bilo je i slučajeva da povjerilac naplati svoje potraživanje i odmah potroši sva naplaćena sredstva, tako da se stečajna masa ne može naknadno naplatiti od povjerioca ni putem prinudnog izvršenja.

Član 107 stav 2 - ovim stavom se sada precizira se da u situaciji kada stečajni upravnik zatraži od stečajnog sudije da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje, ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, da stečajni sud dostavi zahtjev protivniku predlagača i zakaže ročište po odlučivanju po predlogu. Naime, u važećem čl. 107 stav 2 Zakona o stečaju na zahtjev stečajnog upravnika stečajni sudija može da naloži i sprovede prinudno izvršenje radi predaje stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, a da prethodno nije dao mogućnost licu koje je u državini stvari da se izjasni i da na ročištu raspravi sve bitne činjenice od značaja za donošenje odluke. Definisanjem da stečajni sud dostavlja zahtjev protivniku predlagača i zakazuje ročište za odlučivanje po predlogu, daje se mogućnost da lice koje je u državini stvari istakne sve prigovore koji idu njemu u prilog, a koji su bitni za donošenje odluke.

Član 111 stav 3 - stav 3 ovog člana je neprimjenljiv u dijelu dostave odboru povjerilaca jer ovaj organ u toj fazi postupka nije ni formiran, budući da se formira tek na prvom sastanku odbora povjerilaca. Ova jednostavna nelogičnost je usloвила predlog da se određene riječi brišu kako je to u nacrtu i dato. Nadalje terminološki zakon ne poznaje „prvo povjerilačko ročište“ već prvi sastanak odbora povjerilaca tako da je i ovu terminološku nedosljednost trebalo ispraviti, te i rok vezati za dan prvog sastanka odbora povjerilaca kako iz pravnih tako i praktičnih razloga kako bi ova norma bila primjenjiva.

Član 112 - ovim članom uređuje na koji način povjerioci prijavljuju svoja potraživanja u stečajnom postupku u kom roku, posljedice podnošenja neblagovremene prijave i šta prijava potraživanja mora da sadrži. Iako se iz formulacije navedene zakonske odredbe može zaključiti da se ista odnosi kako na stečajne povjerioce tako i na razlučne povjerioce, na koji zaključak posebno upućuje tačka 5 stava 1 ovog člana, u sudskoj praksi je preovladao stav da se navedena odredba odnosi samo na stečajne povjerioce, a ne i na razlučne povjerioce. Smatramo da se navedena odredba odnosi i na razlučne povjerioce, pa da su samim tim i razlučni povjerioci dužni da podnesu prijavu potraživanja u roku koji je određen navedenim članom, kao i da nema opravdanja da se tretiraju na drugačiji način u odnosu na stečajne povjerioce. Stoga, kako bi se izbjegla bilo kakva dilema oko tumačenja odredbe člana 112, odnosno dilema oko toga da li se ista odnosi i na razlučne povjerioce, predloženo je da se poslije člana 112 doda novi član 112a kojim bi bilo predviđeno da razlučni povjerioci podnose prijavu potraživanja na način i pod uslovima iz člana 112 ovog zakona.

Član 122 stav 4 - ovom odredbom je predviđeno da se pobijanje može vršiti od dana otvaranja stečajnog postupka do dana održavanja ročišta za glavnu diobu. Iz navedene odredbe proizilazi da je posljednji momenat do kada se može podnijeti tužba za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika ročište za glavnu diobu. Problem nastaje ako se podnosi tužba za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika u situaciji kada stečajni dužnik ne posjeduje imovinu iz koje bi se

formirala stečajna masa iz kog razloga se ne održava ročište za glavnu diobu. U tom slučaju se u praksi postavilo pitanje do kada se može podnijeti tužba za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika ako nema stečajne mase, pa ni ročište za glavnu diobu, obzirom da zakon ne reguliše tu situaciju. Sudska praksa je stala na stanovište da se tužba u tom slučaju može podnijeti do pravnosnažnosti rješenja o zaključenju stečajnog postupka. Iz tih razloga je predložena izmjena člana 122 stav 4 Zakona o stečaju na način što će se predvidjeti da se pobijanje može vršiti do dana održavanja ročišta za glavnu diobu, odnosno ako ročište za glavnu diobu nije održano, do pravnosnažnosti rješenja o zaključenju stečajnog postupka.

Član 131 stav 1 - ova zakonska odredba propisuje da u postupku pobijanja tužiocu mogu biti povjerilac i stečajni upravnik. U članu 122 stav 1 istog zakona predviđeno je da pravne poslove i druge pravne radnje zaključene, odnosno preduzete prije otvaranja stečajnog postupka, kojima se narušava ravnomjerno namirenje stečajnih povjerilaca ili oštećuju povjerioci, kao i pravne poslove i druge pravne radnje kojima se pojedini povjerioci stavljaju u povoljniji položaj, mogu pobijati stečajni upravnik, u ime stečajnog dužnika, i povjerioci, u skladu sa odredbama ovog zakona. Da bi se izbjegla nejasnoća oko aktivne legitimacije u sporu za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika obzirom na različita rješenja u članu 122 stav 1 i članu 131 stav 1 Zakona o stečajnom postupku i nedoumice ko može podnijeti navedenu tužbu da li stečajni upravnik kao fizičko lice ili stečajni upravnik u ime stečajnog dužnika, odnosno stečajne mase, predlaže se izmjena člana 131 u stavu 1 na način što će se uskladiti sa članom 122 stav 1 Zakona o stečaju i predvidjeti da tužiocu mogu biti povjerilac i stečajni upravnik u ime stečajnog dužnika, ili kao zastupnik stečajne mase.

Član 139 stav 2 - ova zakonska izmjena je neophodna jer je neprimjenljiva onako kako glasi. Naime, u duhu zakona i načela, te prava stranaka koje imaju u postupku odluka o namirenju razlučnog povjerioca je posebna odluka upravnika koja i po sastavu i složenosti sadrži niz bitnih elemenata (npr. pregled obračuna troškova prodaje i sl.) sa kojima ne mora da se složi razlučni povjerilac već može istima da prigovara, odnosno da istoj odluci prigovori i po prigovoru odlučuje stečajni sud. Ovakav prigovor je dozvoljen i drugim povjeriocima i zainteresovanim licima. Do pravosnažnosti odluke o namirenju stečajnog povjerioca, odnosno do pravosnažnosti odluke suda po eventualnim prigovorima ne može doći do izmirenja razlučnog povjerioca. Sa navedenog su predložene izmjene koje su cjelishodne i omogućavaju da norma uopšte bude primjenljiva.

Član 155 - dodaje se novi član 155a koji definiše osnivanje registra stečajnih masa radi registracije stečajne mase stečajnog dužnika u situaciji kada se nakon zaključenja stečajnog postupka, postupak nastavlja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika. Naime, zaključenjem stečajnog postupka prema stečajnom dužniku, CRPS po službenoj dužnosti briše stečajnog dužnika iz registra. Međutim, u situaciji kada se postupak nastavlja prema stečajnoj masi, CRPS nema zakonske mogućnosti da registruje stečajnu masu u svom registru pa se nerijetko postavlja pitanje pravnog subjektiviteta i svojstva pravnog lica stečajne mase. Iz tog razloga neophodno je ustanoviti registar stečajnih masa, da bi treća lica mogla biti upoznata sa postojanjem stečajne mase kao subjekta prava i njenim svojstvom u pravnom prometu.

Član 168 stav 6 - ovaj stav se mijenja da bi se na jasan i precizan način definisao početak primjene plana reorganizacije. Dosadašnji stav 6 bio je podlozan različitim tumačenjima, što je izazivalo sporne situacije tokom primjene plana. Naime, između dana donošenja rješenja kojim se potvrđuje usvajanje plana reorganizacije i pravnosnažnosti tog rješenja dešavalo se da protekne period i duži od 18 mjeseci, pa su od strane povjerilaca i od strane lica odgovornih za realizaciju plana različito tumačeni rokovi dati u planu. Povjerioci su rokove računali od dana donošenja prvostepenog rješenja kojim se potvrđuje usvajanje plana reorganizacije, a lica odgovorna za realizaciju plana od dana pravnosnažnosti tog rješenja, odnosno od dana pravnosnažnosti rješenja

kojim se stečajni postupak obustavlja. Imajući u vidu da plan reorganizacije ne može otpočeti sa primjenom prije nego rješenje kojim se stečajni postupak obustavlja postane pravosnažno, svi rokovi dati u planu mogu teći samo od tog dana, što je neophodno definisati zakonom kako bi se izbjeglo različito tumačenje, što bi dovelo do pravne nesigurnosti.

Član 170 - u ovom članu dodaju se dva nova stava kojima bi se regulisao način izmirenja troškova stečajnog postupka i obaveza stečajne mase, nastalih do pravosnažnosti rješenja o potvrđivanju plana reorganizacije. U situaciji kada se čeka pravosnažnost rješenja o potvrđivanju usvajanja plana reorganizacije dolazi do nagomilavanja iznosa troškova stečajnog postupka i obaveza stečajne mase, naročito ako se radi o imovini veće vrijednosti koju je neophodno čuvati. U dosadašnjim odredbama Zakona o stečaju nije bila regulisana obaveza plaćanja tih troškova što je moglo izazvati sporne situacije. Imajući u vidu da je to u praksi suda primijećeno kao sporno, predlaže se obaveza za podnosioca plana, koji ima interes da se potvrdi usvajanje plana reorganizacije, da sve troškove postupka i obaveze stečajne mase izmiri u roku od 60 dana od dana pravosnažnosti rješenja o potvrđivanju plana reorganizacije, pod prijetnjom nastavka stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom bankrotstvom. Predloženim rješenjem štite se treća lica koja su angažovana za potrebe vođenja stečajnog postupka i interesi stečajne uprave.

Član 171 - u ovom članu dodaje se novi stav u cilju onemogućavanja lica koja nisu blagovremeno prijavila svoja potraživanja u stečajnom postupku, da naruše sprovođenje plana reorganizacije. Naime, propuštanjem podnošenja prijave u stečajnom postupku, stečajni povjerioci gube pravo na naplatu svojih potraživanja od stečajnih dužnika u stečajnom postupku. U koliko postoji namjera da se podnese plan reorganizacije isti sadrži samo ona potraživanja koja su blagovremeno prijavljena u stečajnom postupku. Ostali povjerioci koji nisu prijavili blagovremeno svoja potraživanja nisu obuhvaćeni planom. Predloženi odredbama onemogućava se povjeriocima koji nisu blagovremeno prijavili svoja potraživanja u stečajnom postupku da stave ostale povjerioce u nepovoljniji položaj, na način što će pokušati naplatu svojih potraživanja od privrednog društva koje se nalazi u reorganizaciji mimo plana, koji predstavlja novi ugovor za izmirenje potraživanja koja su u njemu navedena. U dosadašnjem zakonu ova situacija nije bila regulisana, što je omogućavalo različita tumačenja i pokušaje nesavjesnih povjerilaca da se naplate od privrednog društva u reorganizaciji mimo plana, čime su dovodili u nepovoljniji položaj ostale povjerioce i narušavali primjenu plana.

Član 208a stav 1 - ovom odredbom se do sada definisalo na koji način i u kojoj fazi se postupka primjenjuju izmjene i dopune Zakona o stečaju. Do sada je bilo predviđeno da stečajni postupci u kojima je do dana stupanja na snagu zakona, donijeto rješenje o otvaranju stečajnog postupka, nastaviće se po odredbama Zakona o stečaju ("Sl.list CG", br. 1/119). Međutim, u praksi se pokazalo da se na ovaj način stavljaju u neravnopravan položaj lica koja su angažovana u toku stečaja kod stečajnog dužnika, obzirom na prethodnu izmjenu čl. 79 Zakona o stečaju ("Sl. list CG", br. 53/16). Izmjenom ove odredbe, kako je to predviđeno, omogućilo bi se da licima koja su angažovana kod stečajnog dužnika u toku stečajnog postupka, da imaju ista prava i obaveze propisane čl. 79, bez obzira na vrijeme otvaranja stečajnog postupka, ukoliko nije donijeto rješenje o diobi. Time bi se zadovoljio i najširi javni interes. Osim toga, ovom izmjenom bi se postigla i efikasnija primjena, da bi se koristile pogodnosti poslednjih izmjena Zakona o stečaju, a što je i cilj zakona, te da bi se koristile nove odredbe kojima se unapređuje ostvarivanje ekonomičnosti, racionalnosti i efikasnosti stečajnog postupka.

Prelazne odredbe - Imajući u vidu da se ovim zakonom prvi put uvode licence za rad za stečajne upravnike, to je neophodno da stečajni upravnici koji se nalaze na listi stečajnih upravnika do donošenja ovog zakona, polože ispit provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona, kao uslov

za izdavanje licence. S tim u vezi, propisana je dužnost stečajnih upravnika koji se nalaze na listi stečajnih upravnika do dana stupanja na snagu ovog zakona da podnesu zahtjev za izdavanje licence u roku od 6 mjeseci od dana stupanja na snagu ovog zakona, u kom slučaju podliježu provjeri znanja iz oblasti stečaja kroz polaganje ispita provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona. Stečajnom upravniku koji se nalazi na listi stečajnih upravnika do dana stupanja na snagu ovog zakona, a ne podnese zahtjev za izdavanje licence u propisanom roku, odnosno koji podnese zahtjev za izdavanje licence u propisanom roku, ali ne položi ispit provjere znanja iz člana 25g stav 3 ovog zakona, prestaje svojstvo stečajnog upravnika i isti se briše sa liste stečajnih upravnika.

Listu stečajnih upravnika iz člana 25i ovog zakona, Ministarstvo pravde će utvrditi i dostaviti Privrednom sudu Crne Gore u roku od godinu dana od dana stupanja na snagu ovog zakona. Rok od godinu dana je neophodan sa razloga što je za donošenje podzakonskih akata potrebnih za sprovođenje ovog zakona ostavljen rok od tri mjeseca, dok je rok za podnošenje zahtjeva za izdavanje licence 6 mjeseci nakon stupanja na snagu ovog zakona. S obzirom da se na listi stečajnih upravnika nalazi preko dvjesto lica, to je za provjeru njihovog znanja, koja će se sastojati od pisanog i usmenog dijela, potreban duži vremenski period, pa je ocijenjeno da je primjeren rok za sprovođenje tog ispita 6 mjeseci nakon podnošenja prijave od strane kandidata-stečajnih upravnika.

Kako je za utvrđivanje i dostavljanje liste stečajnih upravnika sa izdatom licencom za rad ostavljen rok od godinu dana od dana stupanja na snagu ovog zakona, to je odložena primjena odredbi člana 29 ovog zakona, koje uređuju imenovanje stečajnih upravnika, za navedeni period.

PROCJENA FINANSIJSKIH SREDSTAVA ZA SPROVOĐENJE ZAKONA